

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΒΔΟΜΗΡΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ, 1891. ΑΡΙΘ. 277

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ: 1.

ΑΙΕΥΘΕΡΝΕΙΣ

Είς ούδένα, κλήν τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή «Εφημερίς τών Παίδων» ένεσ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ φρ: 2.

Έν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 26.

Τί ἄρά γε θά μοι φέρῃ ἡ πρωτοχρονηά;

(Έξέ σελίδα 1927.)

Τοῖς φιλάτοις μοι μικροῖς συνδρομηταῖς τῆς φίλης «Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν» προσφέρω τοὺς ὀλίγους τοῦτους στίχους μὲ τὰς ἐγκαρτίους εὐχάσιμον βίωσιν διδόντων αἰσίον, εὐτυχῆς καὶ εὐδαιμον τὸ Νέον Ἔτος 1891.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΔΕΦΡΩΝ.

1

Φίλοι παῖδες, νῦν χαρεῖτε
Καὶ εὐδαιμονεῖτε σεῖς,
Τῷ Θεῷ εὐχαριστεῖτε
Ἐκ καρδίας καὶ ψυχῆς,
Δι' αὐτὸ τὸ νέον ἔτος,
Ὁ ἠδὸκνησεν Αὐτός,
Ὅπως ἴδωμεν κ' ἐφέτος
Ἐν εἰρήνῃ, εὐτυχῶς.

2

Ἄνδρες, νέοι, παῖδες... πόσοι
Τῶν ἡμῖν ἀγαπητῶν,
Καὶ τῶν ξένων πλεῖστοι ἔσοι,
Τῶν γνωστῶν ἢ μὴ γνωστῶν
Πέρουσιν ὑπῆρχον ζῶντες,
Ἦσαν σύντροφοι ἡμῶν
Πλῆν, φεῖ! ἤδη ἀπελθόντες
Εἶναι σύντροφοι νεκρῶν!

3

Πλεῖστοι ἄλλοι, ὄντες πάλιν
Μεταξὺ μας εὐτυχεῖς,
Τὴν Πρωτοχρονιά τὴν ἄλλην,
Τώρα εἶναι δυστυχεῖς!
Ἄλλ' ἡμεῖς, βουλή τῆ θείᾳ,
Ζῶμεν σῶσι, ἀδλαβεῖ!
Τῇ τοῦ Πλάστου δ' εὐδοκίᾳ,
Ἐβίβηθα καὶ εὐτυχεῖς.

4

Ταῦτα δῶρα τοῦ Κυρίου,
Χάρις, δόσις τοῦ Θεοῦ
Εἰς ἡμᾶς τοῦ Οὐρανοῦ
Εἶναι καὶ τοῦ Αὐρωτοῦ.
Ὅθεν πάντα ἅς ἡμῶμεν
Τὸν Τρισάγιον Θεόν,
Ἄς αἰνῶμεν κ' εὐλογῶμεν,
Τὸν Τρισένδοξον Ἀμνόν.

5

Μάγα χρέος εἶναι πάντων
Καὶ καθῆκον ἱερόν,
Νὰ δοξάζουν τῶν ἀπάντων
Ποιητὴν τὸν Ἰσχυρόν,
Ὅς παρήγαγε τὴν κτίσιν
Μὲ τοῦ Λόγου τὴν ἰσχύον
Κ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.
Ἐπνευσ' αἶλλον ψυχῆν.

6

Τὴν ἐστόλισε δ' ὁ Πλάστης
Καὶ μὲ δῶρα θαυμαστά,
Τὴν ἐποίησ' ὁ Δυναστής
Μὲ προσόντα ἀγαστά.
Νοῦν συνείδησιν τε κρίσιν,
Λόγον μνήμην θεῖον φῶς...
Εἰς τὴν τῆς ψυχῆς μας φύσιν
Ἐνεχάραξ' ὁ Θεός.

7

Μὲ αὐτὰ νὰ διακρίνῃ
Τὸ καλὸν ἐκ τοῦ κακοῦ
Τάγαθον δὲ νὰ προκρίνῃ
Μὲ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ.
Τάνομα δὲ ν' ἀποφεύγῃ,
Πᾶν αἰσχροῦν καὶ πονηρόν
Ἐστὸν Θεόν δὲ νὰ προσφύγῃ
Μὲ τὸ πρόσωπον φαιδρόν.

8

Τόσας δὲ εὐεργεσίας,
Πλεῖστα δῶρα ἀγλαά,
Δόσεις, χάριτας μυρίας,
—Τοῦ Θεοῦ μας τάγαθά,
Νὰ γνωρίζῃ εὐγνωμόνως,
Νὰ ἠμολογῇ πιστῶς
Ὅτι Εὐεργέτης Μόνος
Καὶ Δότηρ εἶν' ὁ Θεός.

9

Οὕτως ἑαυτὸν ὑψώνει
Μὲ τὸν νοῦν ὁ λογικός
Τὸ δὲ πᾶν ὑποδουλοῦναι
Ἐαυτῷ βασιλικῶς,
Οὗτος λάτρις εἶναι φύσει
Τοῦ Θεοῦ καὶ ἱερεὺς
Μόνος δ' Ἄρχων ἐν τῇ κτίσει,
Κυρίαρχος, Βασιλεὺς.

10

Νῦν καὶ σεῖς, χρηστὰ παιδιὰ,
Ζῆτε χριστιανικῶς,
Τὸν Θεὸν ψυχῆ, καρδία
Προσκυνεῖτε λογικῶς.
Οὕτω δὲ ἔμπρὸς ἐκάστου
Γίνεσθε καταφανεῖς
Ἐκλεκτοὶ υἱοὶ τοῦ Πλάστου,
Βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς.

11

Κ' οἱ γονεῖς σας θὰ χαρῶσι,
Φίλοι τε καὶ συγγενεῖς,
Πάντες θὰ σᾶς ἐπαινώσιν
Ὅς χρηστοὺς καὶ εὐγενεῖς.
Καὶ πολλοὺς θὰ ὀδηγήτε
Ἐστὸν Σωτῆρα, εἰς τὸ φῶς,
Ὁ Σωτῆρ δὲ θὰ αἰνῆται,
Θὰ δοξάζετ' ὁ Θεός.
Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Γ. Π. ΚΑΖΑΚΟΣ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Λήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἡ Βαλερία ἔμεινεν ἐκπληκτος ἀκούσασα τὴν μικράν τῆς δούλην. Δὲν ἤκουσε οὔτε λέξιν περὶ ἐκδικήσεως ἢ μίσους ἐναντίον αὐτῆς, μόνον τὴν ἤκουσε νὰ ζητῇ συγχώρησιν διὰ κάποιας κάμαρτίας», τοῦθ' ἔπερ δὲν ἦτο καταληπτὸν εἰς αὐτήν.

Ἄμα ἀπεσύρθη ἡ Μύρτις τοῦ λουτρῶνος, ἡ Βαλερία ἐσηκώθη καὶ μετέβη εἰς τὸ περιστύλιον, ἀλλὰ δὲν εὗρεν ἐκεῖ οὐδένα νομιζουσα δὲ ὅτι ἡ Ἰουλία καὶ ἡ Κλαυδία εἶχον ὑπάγει νὰ περιπατήσωσιν εἰς τὸν κῆπον, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ νὰ καθῆσθαι μαζί του ὀλίγην ὥραν πρὶν λουσθῆ. Ἄλλὰ ἐκεῖ

πρὸς ἐκπληξίν τῆς εὗρε τὴν Κλαυδίαν καθημένην καὶ ἀναγινώσκουσαν εἰς αὐτὸν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἐπικούρου. Ἀναβλέψασα εἰς τὴν Βαλερίαν εἰσελθοῦσαν ἡ Κλαυδία ἐμειδίασε φιλοστόργως, ἐνευσεν ὁμως εἰς αὐτὴν νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε περὶ τῶν συμβάντων εἰς τὸ περιστύλιον.

— Ἀδελφὴ μου, εἶπε μεγαλοφώνως ἔγερομένη καὶ θέουσα κατὰ μέρος τὸ χειρόγραφον, φοβοῦμαι ὅτι ἐσπετήρισθην τὴν θέσιν σου ἐδῶ.

Ὁ πατὴρ ἀνεστῆναξε βαθέως. «Ἡ Κλαυδία μοι ἀνεγίνωσκε περὶ γνωστοῦ τινος ζητήματος», εἶπεν εἰς τὴν Βαλερίαν, ἀλλ' εἶναι πολὺ σκοτεινόν, πολὺ σκοτεινόν!

— Τί εἶναι σκοτεινόν, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία νομιζουσα ὅτι αἱ αἰσθήσεις του ἐπλάωντο.

— Τὰ πέρα τοῦ θανάτου. Ἄγνοοῦμεν παντάπασιν ὅποιος εἶναι ὁ τόπος τῶν τεθνεώτων— καὶ ἂν ὑπάρχη ἀκόμη! καὶ πάλιν ὁ φιλόσοφος ἀνεστέναξε.

Ἡ Κλαυδία ἐξήλθε καὶ ἡ Βαλερία καθήσασα ἔλαβε τὸ χειρόγραφον ἀνὰ χεῖρας, ἀλλ' ὁ πατὴρ τῆς ἔκαμε νεῦμα ἀπαγορευτικόν.

— Φθάνει διὰ σήμερον, εἶπεν' ἐκεῖνα τὰ ὅποια τώρα ζητῶ εἰς μάτην, θὰ τὰ μάθω μετ' ὀλίγον, ὅταν ἀπέλθω εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅπου ὅλοι οἱ πρόγονοί μου ὑπῆγον!

Ἡ Βαλερία ἀνετριχιάσε. Πάτερ μου, εἶσαι χειρότερα σήμερον; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν,

— Ὅχι, ἀλλ' οὔτε καὶ καλλίτερα. Ἐστείλατε τὰς θυσίας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός; ἠρώτησεν ὁ ἀσθενής.

— Μάλιστα, πάτερ μου, καὶ ἔχω ὑπάγει ἤδη πολλάκις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὅμως δὲν βελτιοῦται ἡ ὑγεία σου.

— Εἶθε νὰ ἐβελτιοῦτο ἡ γνώσις μου, ὥστε νὰ ἀπέκταν τὰς πληροφορίες ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι θὰ εὑρισκον εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν Ἀθηνῶν. Κόρη μου, ἡ ἀλήθεια δύναται νὰ εὑρεθῇ καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ τὴν ἐπιζητήσης δραστηρίως ἕως ὅτου τὴν εὔρης. Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν εὔρω!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Βιργίνιος κατεκλίθη πάλιν, ὥσπερ ἐξαντληθεὶς ἐκ τῆς ὀμιλίας του, καὶ ἡ Βαλερία ἔμεινε βεβουμισμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν. Τέλος παρατηρήσασα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς ἔκοιματο, ἀπεσύρθη ἡσυχῶς καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς νὰ λουσθῇ.

Ἐκεῖ τὴν περιέμενεν ἡ ἀδελφὴ τῆς, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν Μύρτιν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, διότι ἔχει νὰ τῆς ὀμιλήσῃ.

Ἡ Βαλερία, ἐνθουσιωμένη τὴν διακλήρουξιν τῆς ἀδελφῆς τῆς εἰς τὸ περιστύλιον, ἦτο ψυχρὰ καὶ ἀπροσῆγορος πρὸς αὐτήν.

— Ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Κλαυδία, συλλογίζεσαι τὰς ἀπερισκέπτους μου λόγους σήμερον τὸ πρωί. Λησμονήσέ τους, σὲ παρακαλῶ, ἢ τοῦλάχιστον νόμισέ με ὡς ἡξέουσαν μὴ τί εἰλεγον.

— Νὰ τοὺς λησμονήσω! ἐπανέλαβεν ἡ Βαλερία, ἀλλὰ, ἀδελφὴ μου, εἶσαι.....

— Εἶμαι ἀκόμη Κλαυδία, ἡ Ἐστίας, καὶ πάντοτε θὰ μείνω τοιαύτη, διέκοψεν ἡ Κλαυδία.

Ἡ Βαλερία ἀνέπνευσε. Δόξα εἰς τὴν γλυκεῖάν μας Φλόραν! εἶπεν. Ἐφοβοῦμένη ὅτι ἐμελλες νὰ κάμῃς τίποτε ἀπερίσκεπτον ὡσπὲν τὴν Ἰουλίαν!

Ἡ Κλαυδία ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ εἶπεν. Ἴσως ὑπάρχει κάποιος ἀλήθεια εἰς τὴν

νέαν ταύτην θρησκείαν. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὑπάρχει. Ἀλλὰ συλλογίσου τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὅποιαν θὰ φέρω ὅχι μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν μας, ἂν δημοσίᾳ διακηρύξω τὴν δοξασίαν μου ταύτην καὶ προσκολληθῶ εἰς τὴν νέαν ταύτην εὔρεσιν, ἐγὼ ἡ Ἐστίας!

Ἡ Βαλερία τὴν ἐφίλησε καὶ αἱ δύο ἀδελφαὶ ἀπεχωρίσθησαν συμπιλιωμέναι. Ἡ Βαλερία ἄμως ἠσθάνθη ἐνδομύχως ἀπορίαν, ὅτι αὐτὴ ἡ νέα θρησκεία ἀπέκτα τόσον ταχέως ἐπιρροὴν ἐπὶ ἀτόμων, εὐγενῶν καὶ νοσημόνων, ὡς τὴν Κλαυδίαν καὶ τὴν Ἰουλίαν.

Καλέσασα τότε τὴν Μύρτιν, ἠτοιμάσθη διὰ τὸ λουτρόν τῆς, διχλογοιζομένη πῶς νὰ τιμωρήσῃ τὴν κόρην διὰ τὴν παραμέλησιν τῶν θεῶν. Νὰ τὴν ἀποπέμψῃ πάλιν εἰς τὸ κοινόβιον τῶν ἄλλων δούλων καὶ νὰ παραλάβῃ πάλιν τὴν Φουλβίαν δὲν τῆς ἤρεσκε, διότι οὕτω θὰ ἐστερεῖτο τῆς καλαισθησίας τῆς ἐλληνόπαιδος. Δὲν τῆς ὀμίλησεν ὅμως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ, καὶ ὅταν ἐτελείωσε, τὴν διέταξε ψυχρῶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ χρεῖώδη. (Ἀκολουθεῖ.)

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλῆ Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν.)

Τὴν 2^α μ. μ. ὡραν ἐπεβίβασθμεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν μεγάλων καὶ ταχέων ἀτμοπλοίων, ἅτινα ἐκτελοῦν, εἰς διῶρον ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, τὴν κυρίαν συγκοινωνίαν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, καὶ ἤρχισαμεν τὸ κυρίως ταξίδιον τοῦ Ῥήνου.

Καὶ ἐνταῦθα ἴσως δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ παραθέσω ὀλίγα τινὰ ἐν γένει περὶ τοῦ ἱστορικώτατου τούτου ποταμοῦ, αἱ ὄχθαι τοῦ ὁποίου εἶδον διαδραματιζόμενον μεγαλύτερον μέρος τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ Χριστοῦ καὶ ἐντεῦθεν, παρὰ παντὸς ἄλλου ποταμοῦ, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Δουνάβεως ἢ τοῦ Τιβέρεως ἐξαιρουμένων. Ὁ Ῥήνος λοιπὸν πηγάζει εἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἐλβετίαν, ἀφ' ἐνὸς πλησίον τοῦ Ἁγίου Γοτθάρδου, ἀφ' ἑτέρου παρὰ τὸν Ἀγιον Βερνάρδον. Εἰς ὀλίγην ἐκείθεν ἀπόστασιν χύνεται εἰς τὴν Λίμνην τῆς Κωνσταντίας (ἣτις ἔχει μῆκος 40—50 μιλίων) παρὰ τὴν νότιον αὐτῆς ἄκρην, καὶ ἐξέρχεται πάλιν ἐκ τῆς βορείου ἄκρας, ῥέων πρὸς δυσμὰς μέχρι Βασιλείας (περίπου 70 μίλια). Ἐκείθεν στρέφεται πρὸς ΒΑ μέχρι Μογουντίας, διαρχόμενος παρὰ τὰς διασπόμενους πόλεις Στρασβούργον, Σπέερ, Μάνχαϊμ, καὶ Βόρμς. Τὸ τμήμα τοῦτο τοῦ Ῥήνου δὲν εἶναι τόσον θαλασσιόν, ὅσον τὸ μεταξὺ Βασιλείας καὶ Κωνσταντίας, ἐνθα πολλάκις σχηματίζει ὠραίους καταρράκτας, ἰδίως παρὰ τὸ Σάφφαουζεν. Τὰ ἀτμόπλοια δὲν ἀνέρχονται τὸν ποταμὸν πέραν τῆς Μάνχαϊμ, ἣτις εὐρίσκειται εἰς ὀλίγων ὥρων ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν Μογουντίαν. Ὁ Ῥήνος παρὰ τὴν Βασιλείαν ἔχει πλάτος περίπου 170 μέτρων καὶ βάθος μόλις 3 ποδῶν παρὰ τὸ Στρασβούργον ἔχει ἐν γένει 12 ποδῶν βάθος, καὶ παρὰ τὴν Μογουντίαν 25 ποδῶν. Μεταξὺ Μογουντίας καὶ Βόννης τὸ μὲν μέγιστον

Πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἀνέρχεται εἰς 500 μέτρα, τὸ δὲ μέγιστον βάθος (παρὰ τὸν περιώνυμον κρημνὸν Δόρελαῦ) εἰς 23 μέτρα. Μεταῶ Βόννης καὶ Κολωνίας στενεύει πάλιν ἄλιγον τι, τὸ δὲ βάθος του εἶναι κατὰ μέσον ὄρον 30 ποδῶν. Παρὰ τὰ Ὀλλανδικὰ σύνορα τὸ πλάτος ἀνέρχεται εἰς περίπου 840 μέτρα. Ὀλίγον τι παρατιέρω ὁ μέγας οὗτος ποταμός, ἐξογκωμένος ἤδη ὑπὸ πολλῶν παρακλάδων, σχίζεται πρῶτον εἰς δύο καὶ ἔπειτα εἰς πλείοστους βραχίονας διατρέχει τὴν Ὀλλανδίαν καὶ

ὠραιότατον τοῦτο τμήμα τοῦ Ῥήνου ταξειδεῶν ταχέως. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀμαξοστιχίας μόνον τὴν ἀπέναντι ὄχθην βλέπει τις, καὶ οὐχὶ ἀμφοτέρως ὅπως ἐκ τοῦ ἀεροπλοίου.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὀψῆσις καὶ ταπεινοφροσύνη προσωποποιημένα.

χύνεται εἰς τὴν Βόρειον Θάλασσαν διὰ τεσσάρων ἢ πέντε στομιῶν. Λέγεται μάλιστα (διότι ἕως ἐκεῖ δὲν ὑπάρχομεν) ὅτι τὰ στόμια ταῦτα οὐδὲν εἶναι ἀντάξια τοῦ περιφήμου ποταμοῦ, διότι παρὰ τὴν θάλασσαν τὰ ὕδατα αὐτοῦ χάνονται εἰς ἀπεράντους βάλτους οἱ ὅποιοι συγκοινωνοῦν κατ' εὐθείαν μὲ τὴν θάλασσαν. Ἀπὸ Κολωνίας μέχρι τῆς θαλάσσης αἱ ὄχθαι τοῦ Ῥήνου γίνονται χαμηλαὶ καὶ ἐπίπεδοι, οὐδὲν παρουσιάζουσαι τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ κολλῆν τὴν μονοτονίαν διὰ τὸ ὁμοιόμορφον τῆς σκηνογραφίας. Ἀπὸ Μογουντίας μέχρι Κολωνίας σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐπὶ ἐκατέρως ὄχθῃ συμβαδίζει μὲ τὸν ποταμὸν, ὥστε δύναται τις νὰ ἴδῃ κάπως τὸ

ΟΨΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΠΡΟΣΩΠΟΙΗΜΕΝΑΙ.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παρίστανται δύο πρόσωπα τὸ ἐν Φαρισαῖος αὐτοδικαιούμενος, ἀγέρωχος, περιφρονητικὸς τῶν ἄλλων, καυχόμενος διὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν υπερακρίθειάν του εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐξωτερικῶν τύπων τῆς θρησκείας. — Τὸ ἕτερον συνσταλμένος, ταπεινὸς καὶ αὐτοκατάκριτος Τελώνης. Ἄμφότεροι ἴστανται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ προσευχόμενοι. Ὁ Φαρισαῖος εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸν δι' ὅ,τι εἶναι καὶ κράττει. Ὁ Τελώνης ζητεῖ συγχώρησιν. Ἄμφότεροι ἀνεχώρησαν. Ὁ Τελώνης δεικναιόμενος ὁ Φαρισαῖος κατακαρπόμενος.

(Ἰδὲ Λουκ. ιη'. 10.)

ΤΗ: ΣΕΒΑΣΤΗ ΜΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ
ΤΗΣ ΕΦ. « ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. »

Ἐ τὸ εἰκοστὸν καὶ τέταρτον εἰσέρχῃσαι φιλότατη,
Καταλιπούσα τῷ κενῷ τὸ εἰκοστὸν καὶ τρίτον,
Φανεῖσα δ' εἰς τοὺς φίλους σου εὐεργετικωτάτη,
Διὰ ποικίλων γνώσεων καὶ ἄλλων ἀτιμῆτων.

Σοὶ εὐχομαι δὲ φίλη μου ἐκ πάσης μου καρδίας.
Τὴν τάξιν, ἣν ἐτήρησας, πάντοτε νὰ τηρῆς,
Ποικίλας γνώσεις γράφουσα καὶ λόγους συμπαθείας,
Δι' ὧν τὸν νοῦν τῶν φίλων σου ἀρκούντως νὰ πληρῆς.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΤΘ. ΖΕΥΓΩΛΗΣ.

Ὁ Συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος τῶν
Παιδῶν εὐχεται πᾶσι τοῖς μικροῖς αὐτοῦ
συνδρομηταῖς εὐτυχές, τὸ νέον ἔτος.

1891.

Ο ΑΠΟΔΕΣΘΕΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Ἐμποροῦθα νὰ σὰς γράψω πολλὰ περὶ τυφλῶν, κορασιῶν καὶ ἀγοριῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν θὰ περιορισθῶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς Χαρίκλειας.

Αὐτὴ ἐγεννήθη τυφλὴ καὶ ἔζη μὲ τοὺς γονεῖς τῆς εἰς μίαν πολυάσχολον πόλιν τῆς Σκωτίας. Ὅταν τὴν εἶδον κατὰ πρόωτον ἦτο δώδεκα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἰσχυρὴ τὸ σῶμα, ταχεῖα εἰς τὸ δρᾶν, καὶ πολὺ ὑπομονητικὴ καὶ πραεῖα. Τὸ πρόωτον δὲ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοι εἶπεν ἦτο.—

«—Εἶμαι τόσον εὐτυχὴς! Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς πόσον πολὺτιμος μοι εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι ὅτι ὑπεσχέθη νὰ ἦναι—ὄφθαλμοὶ εἰς τοὺς τυφλοὺς!»

« Σὲ συγχαίρω, —εἶπον, —ὅτι ὁ Χριστὸς σοὶ εἶναι τόσον προσφιλέτης! Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ποτὲ μελαγχολικὴ—ποτὲ συνθροπῆ; »

« Ὁχι! Ἀκουσον. Μία καλὴ κόρη, ἡ ὁποία ἐοῦν-εἶθε νὰ πηγαίῃ εἰς ἓν μέγα σχολεῖον εἰς τὸ Λονδίνον, μὲ ἐδίδαξε πῶς νὰ ἀναγινώσκω καὶ νὰ γράφω, καλῶς δὲ τις φίλος ἔβαλε καὶ ἐτύπωσαν δι' ἐμὲ τὸ Εὐαγγέλιον μὲ ὑψωμένα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐνοῶ. Οὕτω δὲ ποτὲ δὲν εἶμαι δύσθυμος ἢ κατηφής.

—«Εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τόσον κολύτιμος εἰς σέ; »

« Συχνὰ λέγω, ὅτι χαίρω ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἐπέλεξε τῶν ὄφθαλμῶν μου, διότι ἔμποροῦσα νὰ ἀναγινώσκω πολλὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα οὔτε καιρὸν θὰ εἶχον, οὔτε εὐχαρίστησιν διὰ τὸν λόγον του, καὶ ἐπομένως ποτὲ δὲν θὰ ἐγνώριζον τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν εὐρίσκω εἰς τὸ εὐλογημένον Εὐαγγέλιόν του.

Κατὰ μικρὸν ἔμαθον ἀπὸ τὴν μικρὰν Χαρίκλειαν τὴν ἀκόλουθον συγκινητικὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθη αὐτὴν ὁ Κύριος.

« Μίαν ἡμέραν πρὸ ἐνὸς ἔτους, μοι εἶπεν ὅτι εὐρίσκειτο εἰς πολὺ κακὴν διάθεσιν ὅλην τὴν πρωΐαν, ὅλοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὴν νὰ μένῃ μόνη. Δὲν ἤξευρον πόσον δύστυχὴς ἦτο, ἐπόθει διὰ τινὰ μεγαλειότερον φίλον ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶχε, διὰ νὰ καθήσυχασῇ τὴν ἐξωρισμένην καὶ τεταραγμένην καρδίαν τῆς, διότι εἶχεν ἄκοῦσιν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἂν καὶ δὲν ἔμποροῦσε αὐτὴ ν' ἀναγινώσκῃ περὶ αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνη δι' ὀλίγον καιρὸν οἱ ἐξῆς λόγοι ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τῆς—«Θέλω ἀγαπᾶν αὐτοὺς ἐλευθέρως,» τότε δὲ ἡ μήτηρ τῆς ἤλθε καὶ τῆς εἶπεν ὅτι μία κυρία

ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, καὶ ὅτι θὰ ἔκαμνε καλλίτερον νὰ ἀποβάλῃ τὴν κακὴν τῆς διάθεσιν.

Ὅταν ἡ κυρία εἰσηλθεν, οἱ πρώτοί τῆς λόγοι ἦσαν «ἀγαπητὴ Χαρίκλεια, ἤκουσα περὶ σοῦ, καὶ μολοντοί εἶμαι ἐντελῶς ξένη εἰς σέ, ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω νὰ σε ἴδω. Πῶς ἔχεις;

Ἡ Χαρίκλεια ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τῆς, ὅτι ἡ κυρία ἦτο καλὴ καὶ ἀγαθὴ. Ὅθεν εἶπεν.—

« Εἶμαι πολὺ κακὰ, κυρία μου, σὰς εὐχαριστοῦ. Ἀλλ' ἐν ταυτῷ ἐσταμάτησε καὶ ἐκοκκίνωσεν, ἔπειτα ἐψιθύρισε, ἡ καρδία μου εἶναι τόσον κακὴ!»

« Τί εἶπες ἀγαπητὴ, ἡ καρδία σου; » Ἔχεις ἄρᾳ γε χρειαζομένην ἰατροῦ, ἢ εἶναι ἀνυπότακτος; » Κάτι τι εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κορασιῶν ἔκαμνε τὴν κυρίαν νὰ κάμῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

« Κατὰ δύστυχίαν εἶναι ἀνυπότακτος, κυρία!» ἐφώνησεν ἡ Χαρίκλεια ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα.

Ἡ κυρία τότε ἐστράφη πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἦτο μὲ αὐτὴν καὶ εἶπε, « Ἑλληνικὴ φίλησε τὴν Χαρίκλειαν καὶ ἔπειτα τρέξε κάτω καὶ περιμένε με ἕως νὰ ἔλθω. Ὅταν δὲ ἔμεινε μόνη μὲ τὴν τυφλὴν, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μὲ γλυκύτητα τῆς εἶπε, « Ἰσως δὲν ἔδωκας τὴν καρδίαν σου εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ἀνυποταξίαν σου καὶ νὰ σε δώσῃ νέαν καρδίαν!»

Ἡ τυφλὴ κόρη ἠμροάζετο μὲ θανάσιμον καὶ μόλις ἔμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ ὅσα ἤκουσε. Ἐπειτα εἶπε λυπηρῶς—«ποτὲ δὲν ἐγνώρισα κανένα ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὲ δώσῃ νέαν καρδίαν, ὥστε γνωρίζω ὅτι δὲν τὴν ἔχω δώσει, διὰ νὰ γείνῃ νέα. Παρακαλῶ πᾶς μου πῶς δύναμαι νὰ λάβω νέαν καρδίαν; ἐπειδὴ ἡ ἰδικὴ μου εἶναι πολὺ κακὴ.

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας ἀντήχησε πολὺ γλυκά, ὅταν εἶπε, «Νέαν καρδίαν θέλω προσέτι σὰς δώσει καὶ νέον πνεῦμα θέλω θέσει ἐντός σου, καὶ θέλω ἀφαιρέσει ἀπὸ σὰς τὴν λιθίνην καρδίαν καὶ θέλω δώσει καρδίαν σαρκίνην.» Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι δι' ὅλους ὅσοι θέλουν νὰ τὴν ἰδιοποιηθῶσιν ἐρχόμενοι εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν ὅπως εἶναι διὰ νὰ λουσαθῶν καὶ νὰ γείνουν λευκότεροι χιόνος. Δὲν ἔχεις ἀκούσει περὶ τοῦ Φίλου καὶ Σωτήρος τούτου Χαρίκλεια;

« Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Χαρίκλεια, μὲ σιγηλὴν φωνήν. Ἀλλὰ θὰ φροντίξῃ ἄρα γε αὐτὸς δι' ἓν τυφλὸν κοράσιον; »

« Αὐτὸς ἀγαπᾶ ὅλους, τέκνον μου, καὶ διὰ τοῦτο ἤλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἅμαρτωλοὺς. »

Τότε ἡ Χαρίκλεια ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους,

οἱ ὅποιοι ἤλθον εἰς τὸν νοῦν τῆς ὀλίγον προη-τερον καὶ εἶπεν, εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις λέγει, «Θέλω ἀγαπᾶν αὐτοὺς ἐλευθέρως κυρία;

« Μάλιστα, αὐτός. Σὺ δὲ γνωρίζεις ὅτι ἡ καρδία σου εἶναι πλήρης ἀνυποταξίας, καὶ ὅτι μόνη σου δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν κάμῃς καλλίτεραν, ἔχεις ἐπομένως χρειαζομένην ἐνός, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ κάμῃ τοῦτο. Ἰδοὺ ὁ Χριστὸς, ὅστις ἔμπορεῖ νὰ πράξῃ ὅλα διὰ σέ, καὶ ὁ ὁποῖος λέγει, «Εγὼ ἀγαπᾶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀγαποῦν, καὶ ὅσοι μὲ ἐκζητοῦν ἐνωρὶς θέλουν μὲ εἶρε.»

Ἡ Χαρίκλεια συνεκινήθη μεγάλως. Οἱ λόγοι ἦσαν τόσον γλυκοὶ, ὥστε ἀνέλυσαν τὴν ἀνόητον καὶ θυμώδη καρδίαν τῆς, καὶ ἔκραζεν, «Ὁ εὐσπλαγγχε Ἰησοῦ, λάβε με! καὶ δός μοι νέαν καρδίαν!»

Ἡ κυρία ἐνηγκαλισθῆ τὸ τυφλὸν κοράσιον καὶ προσηγγήθη εἰς τὸν Θεὸν νὰ εἰσακούσῃ τὴν μικρὰν προσευχὴν τῆς καὶ νὰ τὴν εὐλογήσῃ. Ἐπὶ δὲ ἡ Χαρίκλεια ἠμροάζετο τῆς προσευχῆς τῆς κυρίας, ἠσθάνθη ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὠργίζετο, οὔτε ὅτι ἦτο ἐγκαταλειμμένη, διότι ὁ Χριστὸς ἦτο ἡδὴ ὁ Σωτὴρ καὶ ὁ Φίλος τῆς.

Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἡ Χαρίκλεια εἶχε μεγάλον ἀγῶνα. Κανείς δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς καρδίας τῆς, ἀλλὰ βαδμηθὸν καὶ σταθερῶς ἀπέδειξε τοῦτο διὰ τῆς διαγωγῆς τῆς, καὶ οὕτω ἐπέσθησαν πάντες ὅτι πρᾶγματι εἶχε μεταβληθῆ. Ἡ νέα αὕτη μεταβολὴ μάλιστα εἶχε τοιαύτην ἐνέργειαν ἕως τὴν καρδίαν τῆς, ὥστε ἔκραζε πρὸς τὸν Θεὸν νὰ συγχαρῆσῃ τὰς ἀμαρτίας τῆς διὰ χάριν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτοτε ἡ μικρὰ Χαρίκλεια ἔραπτεν, ἐσάρωνεν, ἐξεσκόνιζε καὶ ἐπήγαινε εἰς τὰ ἔμπορικά διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς ὅτι ἐχρηιάζετο διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς, ἐτι δε δις τῆς ἐβδομάδος συνήθροικεν ἄλλα κοράσια, τὰ ὁποῖα εἶχον τὸ φῶς τῶν, καὶ τὰ ἐδίδασκε περὶ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ ἔβαζε καὶ ἀνεγίνωσκον ἓν μέρος τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπειτα ἐψάλλον βοηθούμενα ἀπὸ ἓν μικρὸν ὄργανον, καὶ ἔπειτα τοῖς ἐξηγοῦσε τὸ ἀναγνωσθῆν μέρος καὶ προσήγγετο δι' αὐτά.

Τοιοῦτοτρόπως ἐπέβη τὰς ἡμέρας τῆς εὐχαρίστως καὶ μὲ ὠφέλειαν εἰς ἄλλους.

Ἐὰν δὲ ἡ τυφλὴ Χαρίκλεια ἠδύνατο νὰ κάμῃ τόσα πολλὰ διὰ τὴν μητέρα τῆς, διὰ τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἔχομεν τὴν ὄρασιν μας ἔμποροῦμεν νὰ κάμωμεν πολὺ περισσότερα, φθάσει νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας.

ΕΡΑΣΜΙΑ.

Τί ἄρα γε θὰ μοι φέρῃ ἢ πρωτοχρονιά;

Ἦλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά κι' ἄλλος ὁ κόσμος χαίρει, Γιατὶ γλυκύσματα καλὰ Καὶ δώρα ἄμορφα πολλὰ Τοῦ καθεὸς θὰ φέρῃ.

Ἦλθ' ἡ γλυκεῖα πρωτοχρονιά πρῶτ', πρῶτ' εὐπνοῦνε Ὅλα τὰ φρόνιμα παιδιὰ Γιατὶ μὲ πόθο στὴν καρδιά Θυμῶ τὴν καρτεροῦνε.

Ἄχ, ἄμορφη πρωτοχρονιά, εἰ τάχα θὰ μοῦ φέρῃ; Μιὰ κουκκία κέρη ἄτροπολῆ, Βιβλία, φορεσιὰ καλὴ, Κι' ἄλλα πολλὰ ποῦ ἔρεει.

Ὁ πα, πα, γλήγορα, ἡμέρα ζηλεμένη, Ἔλα πρωτοχρονιά καλὴ, Ἐλεγε ἡ Φλώρα ἡ τρελλὴ Στὴν κλιν' ἀκουμπιμένη.

Κι' ἀντίχρ' σὲ παράθυρο συχνὰ πυκνὰ στηρίζει Τὴν ἀνυπόμονη ἄματιά, Μ' ἀνοχ' ἡ νυχτ' εἶναι βαθεῖα Κ' ἔω βορριάς σφυρίζει.

Μὴ τόσο βασανίσειαι, ἀνήσυχη παιδοῦλα, Θὰ φύγ' ἡ νύχτ' ἢ σκοτεινὴ Τώρα σὲ λίγο θὰ φανῇ Ἡ χαρῶν αὐγόσλα.

Κι' ὁ ἥλιος πρὶν τὴν σφαῖρα μας καλὰ φωτίσῃ Μὲ μὴ ἀρχίδα του λαμπρῆ, Αὐτὴ ἡ κλινὴ σου ἢ μικρὴ Μὲ δώρα θὰ γεμίσῃ.

Τότε στὴν τσέπην σου χαρὰ, μικροῦλα μου, θυμῶσου. Ἐσὺ ποῦ ζῆς μὲ τὰ φίλὰ Στῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιά, Για λίγο συλλογίσου.

Πόσα παιδάκια ὄρανά, γυμνά, δυστυχισμένα Στὴν ἔρημὴ τῶν τῆ γωνιά Προσμένον τὴν πρωτοχρονιά Μὲ μμάτια δακρυσμένα!

Πὸς ἀδελφάκια σου μικρὰ κρυώνουνε, πεινοῦνε Καὶ ὡς μόνο δῶρο τὰ φτωχὰ Λίγο φαμάκι μοναχὰ Λίγο ψωμί ζητοῦνε!

Ἐν Λαυρίῳ τῇ 16ῃ Δεκεμβρίου 1890.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

— Σιδηρόδρομος ἐπὶ τῆς κορυφῆς δένδρων! Εἰς τὸν δῆμον Συνόμα τῆς Καλιφορίας, ὑπάρχει φάραγξ βαθεῖα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος διὰ τὰ γέφυρας, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν εἰς τὰ πλάγια τῆς φάραγξος συνήλων δένδρων, οἱ κορμοὶ τῶν ὁποίων εἶναι κομμένοι εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὰς κορυφὰς τῶν ἄλλων, οἵτινες σχηματίζουσι τὴν φάραγγα, καὶ ἐπ' αὐτῶν εἶναι ἑστειρωμένοι καὶ σιδηροδρομοὶ! Ἀμερικανικὸν καὶ τοῦτο,

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.
ΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.
1891.

Μήνας	Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασ.	Σάββατον	Μήνας	Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασ.	Σάββατον
'Ιαν.	6	7	8	9	10	11	12	'Ιουλ.	7	8	9	10	11	12	13
	13	14	15	16	17	18	19		14	15	16	17	18	19	20
	20	21	22	23	24	25	26		21	22	23	24	25	26	27
	27	28	29	30	31	—	—		28	29	30	—	—	—	—
Φεβ.	3	4	5	6	7	8	9	Αύγ.	4	5	6	7	8	9	10
	10	11	12	13	14	15	16		11	12	13	14	15	16	17
	17	18	19	20	21	22	23		18	19	20	21	22	23	24
	24	25	26	27	28	—	—		25	26	27	28	29	30	31
Μάρ.	3	4	5	6	7	8	9	Σεπτ.	1	2	3	4	5	6	7
	10	11	12	13	14	15	16		8	9	10	11	12	13	14
	17	18	19	20	21	22	23		15	16	17	18	19	20	21
	24	25	26	27	28	29	30		22	23	24	25	26	27	28
'Απρ.	31	1	2	3	4	5	6	'Οκτ.	29	30	—	—	—	—	—
	7	8	9	10	11	12	13		—	1	2	3	4	5	
	14	15	16	17	18	19	20		6	7	8	9	10	11	12
	21	22	23	24	25	26	27		13	14	15	16	17	18	19
Μαΐ.	28	29	30	—	—	—	—	Νοεμ.	20	21	22	23	24	25	26
	5	6	7	8	9	10	11		27	28	29	30	31	—	—
	12	13	14	15	16	17	18		3	4	5	6	7	8	9
	19	20	21	22	23	24	25		10	11	12	13	14	15	16
'Ιουν.	26	27	28	29	30	31	—	Δεκ.	17	18	19	20	21	22	23
	2	3	4	5	6	7	8		24	25	26	27	28	29	30
	9	10	11	12	13	14	15		1	2	3	4	5	6	7
	16	17	18	19	20	21	22		8	9	10	11	12	13	14
23	24	25	26	27	28	29	15	16	17	18	19	20	21		
30	—	—	—	—	—	—	22	23	24	25	26	27	28		
								29	30	31	—	—	—	—	

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Πρακτικός τρόπος αναμνήσεως. Ο διάσημος 'Αμερικανός βήτωρ Στήβενς έχρησται μεγάλας υποχρεώσεις εις τινα νέον, δια τας υπηρεσίας, τας οποίας τὸ προσέφερε κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς, καθ' ἃς ἐξελέχθη βουλευτής, ὑπεσχέθη δὲ ὅτι ἅμα εἰσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν, θὰ τὸν διώριζεν εἰς κατάλληλον θέσιν. Δυστυχῶς, ὅπως συμβαίνει εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ὁ κ. Στήβενς ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν νόον τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόσχεσιν του.

Ἡμέραν ὅμως τινὰ ἐνὶ ἐκάθῃτο παρὰ τὸ γραφεῖόν του εἰς τὴν Βουλὴν, ληθάνει παρὰ τοῦ κλητῆρος μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς—Γενέστω κερ. μ', ἔδαφ. 14.— κάθωθεν δ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ νέου. Ὁ κ. Στήβενς ἦτο ἄνθρωπος εὐσεβῆς καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πάντοτε τὴν 'Αγίαν Γραφήν. Ὅθεν εὗρε τὸ ἐν λόγῳ ἔχον ἑξῆς: «Πλὴν ἐνθυμηθῆτέ με, ὅταν γείνη εἰς σὲ καλὸν καὶ κάμε ἔλεος, παρακαλῶ, πρὸς ἐμέ καὶ ἀνάφερε περὶ ἐμοῦ πρὸς τὸν Φαραῶν καὶ ἐξάγατέ με ἐκ τοῦ οἴκου τούτου.» Οἱ λόγοι οὗτοι, τοὺς ὁποίους ὁ μικρὸς Ἰωσήφ εἶπεν εἰς τὸν ἐν φυλακῇ ὄντα ἀρχινοῦχον τοῦ Φαραῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐξήγησε, ἀνεκίνησαν εἰς τὸν κ. Στήβενς τὴν λησμονηθεῖσαν ὑπόσχεσιν καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν νέον, «Ὅχι μόνον θὰ σὲ ἐνθυμηθῶ, ἀλλὰ

καὶ θὰ ζητήσω τὸν διορισμὸν σου, παρὰ τοῦ Προέδρου σήμερον. Ἐλλὲ ἀμέσως ἐνταῦθα» καὶ πράγματι ὁ νέος μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐκάθῃτο ἀναπαυτικὰ εἰς ἓν τῶν γραφείων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ὡς ὑπάλληλος!

— Δικαιολογία. Ὁ Βενιαμὴν Φραγκλῆνος ἦτο διάσημος διὰ τὰ σοφὰ καὶ πρακτικὰ αὐτοῦ ἀποφθέγματα. Οὗτος συνεφώνησε μίαν ἡμέραν μετὰ ἑνα νέον νὰ συναρτηθῶσιν εἰς ὀρισμὸνον μέρος. Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν ὁ Φ. ἦτο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁ νέος δὲν ἦλθεν. Τὴν ἐπιούσαν ὁ νέος ἰδὼν αὐτὸν ἤρξισεν νὰ δικαιολογητῆ διὰ τὴν ἄπουσίαν του τὴν προτεραίαν.

— «Στάσου, φίλε μου, ἀνεφώνησεν ὁ Φ., ἄρκυτά εἶπες, σὲ βεβαίωθ' ὅτι ὁ νέος, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ χαλεύσῃ μίαν δικαιολογίαν, σπανίως εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ ἕλλο τι!» Ἀπολογία πρέπει νὰ δίδεται, ἀλλ' ἐν συντόμῳ καὶ ἐν ἀπλότῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τετορευμῆμος. Ὁ νέος, ὅστις προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῆ διὰ παράθασιν καθήκοντος, δυναμένου νὰ ἐκτελεσθῆ δὲν εἶναι ἱκανὸς διὰ σπουδαίαν ἐργασίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὅθεν πρέπει νὰ ἤμῃθα ἀκριβεῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάντων τῶν καθηκόντων ἡμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποσχέσεων ἡμῶν.

— Δεῖ τοὺς νέους. Κύριός τις ἠρώτησέ ποτε ἑνα νέον. «Εἶδες ποτὲ σου κίβδηλον δεκάδραχμον τραπεζικόν.

Μάλιστα.
— Διατὶ ἐπλαστογραφηθῆ; Διότι ἤξιζε τὸν κόπον.
— Ἐπταίε τὸ δεκάδραχμον διὰ τοῦτο; Ὅχι.
— Εἶδες ποτε σκουπόχαρτον κίβδηλον; Ὅχι.
— Διατὶ; Διατὶ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ κίβδηλοποιηθῆ.
— Εἶδες ποτὲ Χριστιανὸν κίβδηλον;
Ἐκατοντάδας.
— Διατὶ ἦσαν κίβδηλοι;
Διότι ἤξιζον τὸν κόπον.
— Ἐπταίον οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ διὰ τοῦτο;
Ὅχι.
— Εἶδες ποτὲ κίβδηλον ἄπιστον;
Οὐδέποτε.
— Διατὶ;
Διότι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ τὸν κίβδηλοποιήσῃ τις.
Καὶ ὅμως, φίλε μου, προσέθηκεν ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὑπάρχουσι πολλοὶ νέοι, οἵτινες ἀγωνίζονται νὰ κίβδηλοποιήσουσιν, ἦγουν νὰ ἀπομνησθῶσιν χαρακτηριστὰ καὶ διαγνώσῃ, τὰ ὁποῖα ὄντι μόνον ἄλλαν δὲν ἔχουν, ἀλλὰ καὶ πολὺ βλαπτικὰ καὶ ἄτιμα εἶναι!

— Παιδίον τι ἐρωτηθῆν, διατὶ προσεύχεται τὴν νύκτα καὶ οὐχὶ τὴν πρωίαν, ἀπεκρίθη, ἔχω χρεῖαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ σκότος, ἀλλ' οἰονόηποτε ἔξυπνον παιδίον, ὡς ἐγώ, δύναται νὰ φρονεῖν διὰ τὸν ἑαυτόν του τὴν ἡμέραν!

Πολλοὶ, πλείστοι εἶναι ὡς τὸ παιδίον τοῦτο. Δύναται νὰ φρονεῖν δι' ἑαυτοῦς, ὅπως θέλουν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ μόνον ἔχουν ἀνάγκην τῆς προσευχῆς; εἰς τὰ σκόπη τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας. Τούτων ἕνεκα ζῶν ζωὴν ἔνευ προσευχῆς καὶ ἀνευ Θεοῦ. Ἐλπίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τῆς 'Εφ. τῶν Παίδων κατακλιθεῖται χωρὶς νὰ προσεύχηται εἰς τὸν Οὐρανίον του Πατέρα πρωίτε καὶ ἑσπέρας.

Θαυμασιὰ αὐξήσις τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν χριστιανῶν κατὰ τὸν 1ον αἰῶνα τοῦ χριστιανισμοῦ ἦτο 500,000 περίπου

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 7ου	»	25,000,000	»
»	»	800,000,000	»
»	»	1,500,000,000	»
»	»	2,000,000,000	»
Τὸ 1880	»	410,000,000	»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποῖος εὗρεν ἡμίονους εἰς τὴν ἔρημον;
2. Ποῖοι ἐπῆραν συζύγους εἰς ἓνα χορὸν;
3. Ποῖος ἐρονεύθη διὰ λίθου πεισντός ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του;